EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.
REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.
REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*),Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.
REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).
FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.
IL.LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.
COL.LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guarner, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual,Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluc Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermosilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).
PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona). Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01
SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Selles i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.
IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.
DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984
Sol.licitat control d'OJD
Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Cap fi justifica aquests mitjans

La circumstància dels Jocs Olímpics i la proximitat de l'esdeveniment poden ser motiu perquè la nostra àrea siga objecte de noves pràctiques terroristes per un grup que, perduda tota força argumental, només li queda buscar una plataforma publicitària de ressò mundial per a les seues detestables accions. Si per a qualsevol humà en ple ús de les seues facultats assimilar la mort per efectes naturals o accidentals és una operació molt esforçada, i només possible per resignació, acceptar-la pels efectes de l'assassinat o el terrorisme és una proposta inadmissible. És probable que les possibilitats de la sintaxi i el diccionari no donen ja més de si per a condemnar el terror d'ETA –el de Vic, el d'Hipercor, el que siga i en el punt cardinal que siga–, i que, en aquest cas, haurem de caure en la redundància en cada ocasió que la banda armada decideix, en nom d'una causa que ells mateixos han assassinat, fer córrer la sang innocent. Tant se val. No ens farà cap nosa repetir-ho, desaprovar aquests mètodes i convocar a la circumspecció a aquells que, des d'ací, en fan una lectura satisfactòria i hi pretenen veure una causa compartida. Ni és guerra ni és nostra, repetim.

PP, UV I L'AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

Ha passat ja més d'una setmana de les eleccions del 26 de maig, i la dreta no sap encara què ha de fer amb l'Ajuntament de València. Ha passat l'eufòria dels primers moments, de la nit que semblava triomfal, i ara és l'hora dels problemes sense resoldre. La realitat és que el PSOE pot dir que no ha perdut les eleccions a València, però el PP i UV poden dir que les han guanyades. I potser, per al PSOE, no és tan gran catàstrofe haver perdut ajuntaments de Palma o de València, ni haver confirmat la pèrdua de Madrid. Molt més greu, per a ells, és el cas de Sevilla, on tenien hissat l'emblema, i que no s'ha d'oblidar que és la ciutat de González i de Guerra. Per Sevilla, potser farien qualsevol cosa. El mal, però, és que no tenen cap ciutat equivalent per intercanviar.

Les coses, tanmateix, a la capital del País Valencià, no han resultat com molts esperaven o temien: no ha estat UV el partit més votat després del PSOE, i no ha crescut prou per traure un regidor més, o els mateixos regidors, que el PP. No s'ho esperaven, això. Pensaven que aquesta particular forma de "valencianisme" elemental, basat en una ideologia profundament conservadora i en unes actituds de caire populista, i alimentat pels seus orígens anti-catalanistes i anti-intel.lectuals, tenia encara molta terra per davant. I no en tenia tanta, afortunadament. Una certa forma de fer política –primària i agressiva– té necessàriament els seus límits, ... o acaba fent esclatar la societat. Ara, Unió Valenciana segurament ha trobat els seus límits. Fins i tot, pot convertir-se en un hàndicap seriós.

Fet i fet, ja són un entrebanc important a l'hora dels –sembla– inevitables pactes amb el PP. Perquè els lizondistes ("lizondistes" fins ara, ja que, la mateixa figura de Lizondo comença a ser qüestionada dins del seu partit) poden sentir la temptació de plantejar exigències impossibles d'acceptar pels qui es consideren autèntics vencedors i dipositaris de la força més sòlida. Però qui té la força, ara, és el PP: es presenta com a partit renovat, en actituds i en dirigents, i com a segur de progressar encara més en el pròxim futur. És des d'aquesta posició de força que pactaran. O simplement esperaran el que consideren inevitable vot d'UV en favor de Rita Barberà. Tot és possible. Per exemple, que el PP considere que UV és ja més un pes que un aliat útil, i que es limiten a deixar-se votar. O que UV condicione el seu vot a unes exigències irrenunciables, cosa que complicaria la situació. Perquè les exigències d'UV, si ha d'entrar en el govern municipal, sembla que anirien cap als departaments d'urbanisme i de cultura,... gramàtica inclosa.

Si és així, i si el PP ho accepta –cosa poc probable–, el govern de la ciutat de València podria entrar en una dinàmica inquietant. Amb una dreta com la que representa, li convé ser diferent d'UV i de González Lizondo.